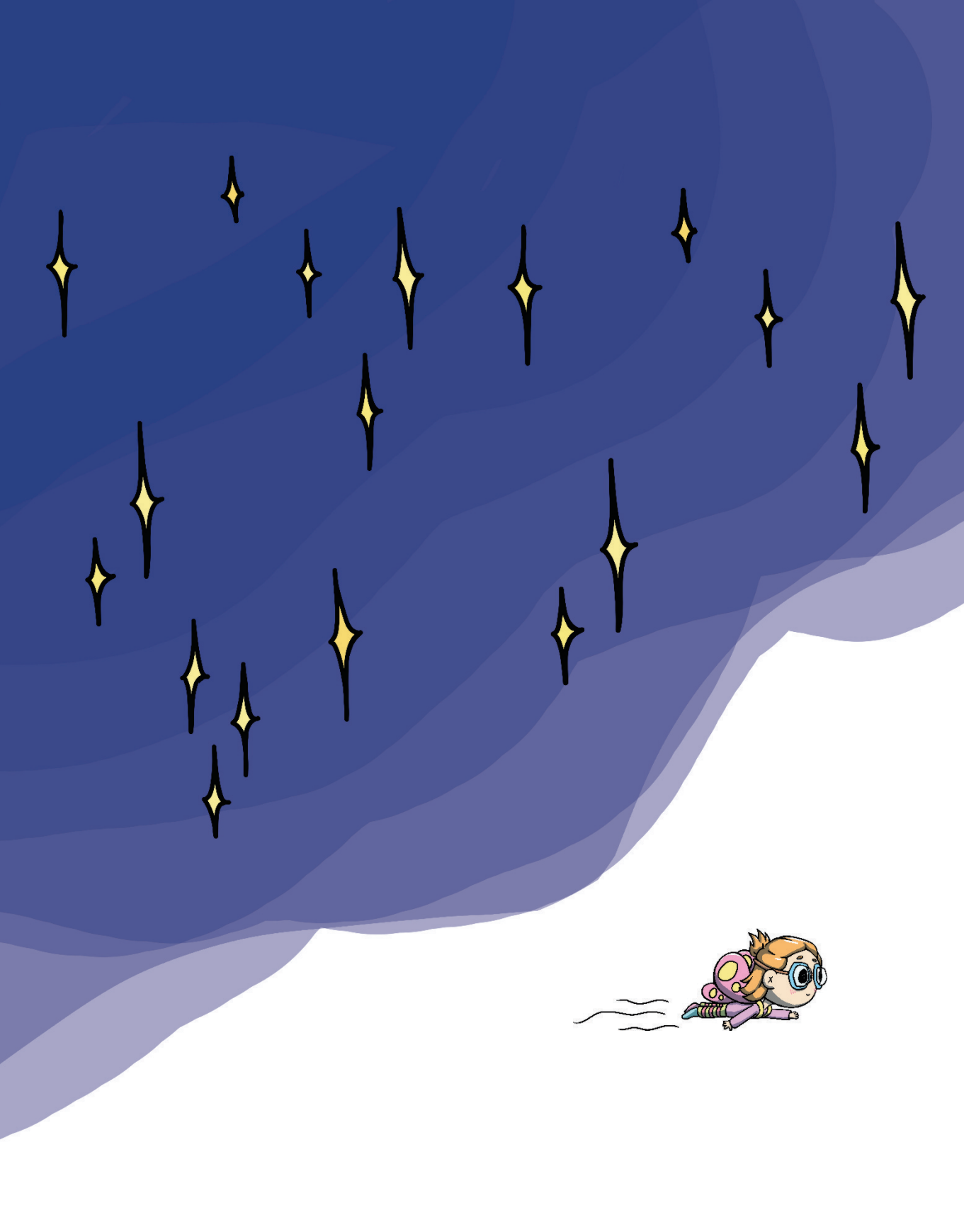

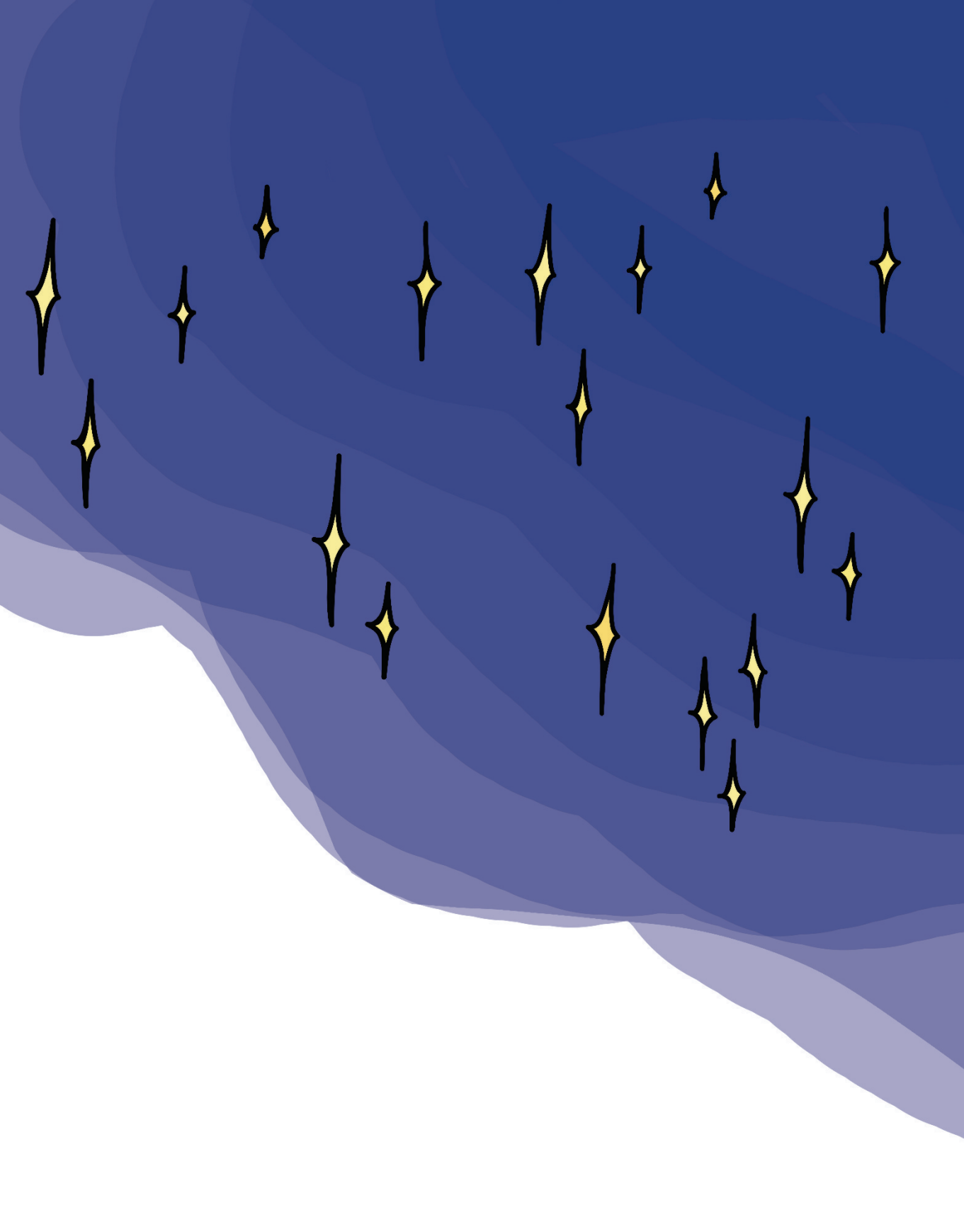
Tarina:
Nonna Liisa

Kuvitus:
Kirsti Seppälä
Egor Oreshkin

TAIKASIVET

© 2023 Liisa Lempinen
Kuvitus: Kirsti Seppälä ja Egor Oreshkin

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0577-3

Taiqasiivet

”Hyvää yötä, keijukainen”,

sanoi äiti ja peitteli pikku-Hillan pehmeän peiton alle
– niin huolellisesti ja tarkasti, että koko tytön tylleröinen oli
kuin makuupussissa ikään. Pikku-Hillaa tirskututti, koska
hänellä oli salaisuus, ja äidillä ei ollut minkäänlaista
aavistusta, mitä kohta tapahtuisi. Tyttö kuitenkin yritti
haukotella kuin olisi kovin, kovin väsynyt – ja hienosti hän
onnistuikin. Unisella äänellä hän toivotti äidilleen hyvää
yötä. Äiti silitti vielä hellästi lapsen untuvaista poskea ja
suukotti lempeästi pikku-Hillan suljettuja silmiä lukiten ne
kauniisiin uniin. Sen jälkeen hän hiipi varovasti
lastenhuoneesta ja sulki oven hiljaa perässään. Pikku-Hilla
oli jo unten mailla – tai niin äiti ainakin luuli.

Ja mikä oli tuo salaisuus, joka pikku-Hillaa tirsikututti? Jos sitä joku olisi yrittänyt arvata, olisi hän varmaankin veikannut uutta unilelua tai äidin kätköistä löydettyä hienoa hattua tai isän työkalupakista kulkeutunutta taskulamppua. Ja Hilla olisi vastannut, että väärin ja väärin ja väärin – ja tirskunut sitten vieläkin enemmän. On hyvä, että kukaan ei olisi voinut arvata salaisuutta, sillä jos se olisi paljastunut, eihän se olisi enää ollut mikään salaisuus.

Salaisuus oli suurenmoinen! Taikasiivet. Toden totta, pikku-Hillalla oli taikasiivet, jotka kohottivat hänet korkealle yläilmoihin ja joiden avulla kykeni lentämään moniin kauniisiin paikkoihin. Taikasiivet olivat nimittäin vahvat kuin kotkalla, kauniit kuin upeimmalla perhosella ja kevyet kuin korennolla. Lisäksi taikasiipiä oli vaikea havaita, ellei tiennyt niiden olemassaolosta – kuten kukaan pikku-Hillaa lukuun ottamatta ei tiennytkään. Sen vuoksi pikku-Hillan äidillä ja isällä ei ollut aavistustakaan taikasiivistä, eikä siitä, että tyttönen oli päättänyt juuri tänä yönä lähteä siipiseikkailulle.

Olohuoneesta kuului äidin ja isän hiljaista puhetta, joten pikku-Hillan oli vielä odotettava hiljaisuutta. Se ei haitannut lainkaan, sillä hänellä oli hyvää aikaa miettiä, minne siipiseikkailu voisi suuntautua. Pikku-Hilla muisti, kuinka äiti ja isä olivat päivällä keskustelleet pienistä pandavauvoista, jotka olivat joku aika sitten syntyneet Ähtärin eläinpuistossa.

Äitipanda Lumi ja isäpanda Pyry olivat saaneet perheenisäystä – pandakaksoset, joille oli annettu nimiksi Hiutale ja Tuisku. Mitä enemmän pikku-Hilla ajatteli pörheitä pieniä pandoja, sitä vakuuttuneempi hän oli, että siipiseikkailun kohteena olisi Ähtärin eläinpuisto. Ensin pitäisi kuitenkin odottaa sitä, että äiti ja isä menisivät nukkumaan.

Meni hetki ja toinenkin – pikku-Hillan mielestä ikuisuus – ennen kuin talo hiljeni. Se onkin juuri noin: kun jotain oikein kovasti odottaa, aika mätelee kuin kiusallaan. Pikku-Hilla ei voinut kuitenkaan kiiruhtaa, koska hänen piti olla varma, että äiti ja isä olisivat sikeässä unessa.

Odotettuaan kärsivällisesti ja sinnikkäästi pikku-Hilla uskalsi lopulta nousta sängystä. Ensimmäisenä hän otti naulakosta kultaiselta kummitädiltä saamansa pienen repun, joka oli juuri sopivan kokoinen eväille. Siipiseikkailulle ei nimittäin voi lähteä ilman syötävää ja juotavaa, sillä koskaan ei voi olla varma, kuinka kauan seikkailussa menee. Niinpä pikku-Hilla reppu sylissään avasi hiljaa huoneensa oven, hiipi keittiöön ja raotti jääkaapin ovea vain vähän, jotta jääkaapista tuleva valo ei herättäisi äitiä ja isää.

Valittuaan evääksi hedelmiä ja leipää ja maitoa pikku-Hilla palasi huoneeseensa pukeutumaan lämpimästi. Kultaisen kummitädin kutoma kaunis villapaita oli juuri tähän tarkoitukseen sopiva. Tämän jälkeen pikku-Hilla otti taikasiivet lipaston takaa, lähetti lentosuukot kaikille unileluilleen sekä seinän läpi myös äidille ja isälle, laittoi ulkovaatteet päälle ja repun selkäänsä ja lähti ulos taikasiivet kainalossaan.

Taikasiivet ovat melkoisen kätevät, kun oikein kovasti haluamme tehdä toiveistamme totta ja yltää mahdottomiltakin tuntuviin suorituksiin. Tämän huomasi myös pikku-Hilla ensimmäisellä siipiseikkailullaan.

Taikasiivet kasvavat unelmista ja rohkeudesta ja päättäväisyydestä sekä ennen kaikkea omiin kykyihin luottamisesta. Tarvitaan myös hitunen kärsivällisyyttä ja erityisesti sinnikkyyttä silloin, kun kaikki ei suju juuri niin kuin haluaisi. Näin taikasiivistä tulee vahvat kuin kotkalla, kauniit kuin upeimmalla perhosella ja kevyet kuin korennolla. Ja vaikka muut eivät taikasiipiäsi havaitsisikaan, he huomaavat, kuinka upea ja rohkea ja ainutlaatuinen sinä olet.

